

мене!“ — „Да, благороднейши господарю, отговори чакалътъ, „човѣкъ би желалъ наистина да повѣрва това, защото ти изглеждашъ много страшенъ: само отъ гласа ти човѣкъ затреперва; ала работата е тъй, както ти казваме, защото ние съ своитѣ собствени очи видѣхме единъ лъвъ, съ когото ти не би могълъ да се мѣришъ. Неговия погледъ е като пламтящъ огънь, неговата стѣпка, като гърмътъ, а силата му надминава всичко.“

— „Не е възможно!“ прѣкъсна го стариятъ лъвъ; „но покажи ми тоя могъщъ братъ отъ когото вие тъй сте се изплашили; ей сега ще го унищожа!“ —

И затичаха се тогава двата чакала прѣдъ него, докато го доведоха до единъ дълбокъ камененъ кладенецъ.

Чакалътъ — царъ показа на лъва неговия собственъ образъ долу въ водата на кладенеца и му рече: „погледни, господарю, това е страшниятъ лъвъ, за който ние ти говоримъ.“ Когато царътъ — лъвъ погледна долу въ кладенеца, разсърди се грозно; защото той мислѣше, че вижда тамъ другъ лъвъ. Той зарева и замахна силната си опашка и лъвътъ долу също зарева и замахна съ своята опашка и изглеждаше твърдѣ прѣдизвикателенъ. Найсетнѣ, разгнѣви се силно царътъ — лъвъ надъ своя неприятелъ долу и скокна на дъното да го разкъса. Ала тамъ нѣмаше никакъвъ лъвъ — а само привиденъ огледаленъ образъ бѣ той видѣлъ! Стѣнитѣ на кладенеца бѣха при това

тъй високи, че той не можеше пакъ да изкочи отъ него и да накаже двата чакала, които гледаха отгорѣ и му се надсмиваха. Слѣдъ като се бѣхъта малко врѣме изъ водата, безъ да може да излѣзе навънъ — потъна, горкиятъ, веднажъ за винги и почина.

Двата чакала, доволни отъ станалото, хвърляха камъни долу, играеха хоро около кладенеца и пѣха: „Ау! ау! ау! Царътъ на пустинята умрѣ, умрѣ! Ние убихме голѣмия лъвъ, който искаше да ни изеде! Ау! ау! ау! Рин-га-тингъ, дин-га-тингъ! Рин-га-тингъ, дин-га-тингъ! Ау! ау! ау!“

Отъ нѣмски прѣведе: Г. П.

ШИЛЬОНЪ.

(Кратко описание — за юноши.)

По западния и сѣвероизточния брѣгъ на красивото женевско езеро, което носи още името **Леманъ**, стърчатъ нѣколко замъци, съ стари римски и сръдновѣковни кули, единъ отъ другъ по-красиви, но не поради своята архитектура, а главно поради живописната околностъ, всрѣдъ която сж построени. Между тия замъци голѣма слава и общеизвѣстностъ е придобилъ **Шильонския** замъкъ, който привлича хиляди посѣтители туристи. Тоя замъкъ, заедно съ окръжаващата го обстановка: висо-

китѣ близки гори, синьото езеро, недалечнитѣ снѣжни Алпи — образува една гледка-картина рѣдка по своята красота. Ето защо „Шильонъ“ е любимъ прѣдметъ на художницитѣ-пейзажисти, па и на поетитѣ. Ала при всичката негова прѣлестъ, като пейзажъ, Шильонъ едва ли би придобилъ тая общеизвѣстностъ, на която днесъ се радва, ако великиятъ английски поетъ Лордъ Байронъ не бѣ го възпроизвелъ въ живи поетични образи, въ своята поема „**Шильонски затворникъ**“, която дава-